

KIKI VAN DIJK

NEW YORK

In het ijskoude New York ontdekt ze
een levensgevaarlijk geheim...

THRILLER

Proloog

20 december 2025, New York

‘Ik heb iets ontdekt,’ zei Roy meteen toen zijn opdrachtgever de telefoon opnam. ‘En je gaat het niet leuk vinden.’

‘Vertel,’ zei Zhao.

‘Dit wordt gegarandeerd ellende.’

Hij zat naakt op het rommelige bed in Louisa’s appartement. Het vroor buiten, maar toch stond het raam op een kier. Haar specifieke wens. Ze kroop liever met een koude neus onder het dekbed dicht tegen hem aan dan dat ze in een te warme kamer sliep. Volgens Louisa was het een Nederlandse gewoonte. Al geloofde hij daar niets van.

‘Ik wil het niet horen. Los het op,’ zei Zhao gejaagd. ‘Daar betaal ik je toch voor?’

Roy keek naar de laptop die op zijn knieën balanceerde. ‘Deze problemen zijn te groot om zomaar uit te wissen.’

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk,’ zei Zhao beslist. Zelfs na decennia in New York te hebben gewoond was zijn Chinese accent nog sluimerend aanwezig. ‘In Amerika lossen advocaten toch voor veel geld de problemen op die ze zelf veroorzaken?’

‘Klopt, maar dan moet de opdrachtgever wel meewerken.’ Roy rilde en trok het dekbed verder over zijn blote schouders. Hij had slecht geslapen, de drank van gisteravond had hem te vroeg gewekt. ‘Jouw team heeft het over het hoofd gezien.’

Zhao reageerde niet. Buiten klonk het geronk van een vroege vuilniswagen. Het begon langzaam licht te worden. Of eigenlijk loodgrijs, in de loop van het weekend verwachtten ze sneeuw.

‘Als dit naar buiten komt, krijg je zeker geen vergunning,’ ging Roy verder. ‘Dus geen investeringen. En geen project in de Lower East Side.’

Zhao kuchte. ‘Dan gaat mijn droom naar de klote.’

‘Precies. Ik wil het graag met je bespreken. Maar niet via de telefoon.’

‘Waar ben je?’

Roy schoof een kussen in zijn rug. Het liefst had hij de waarheid verteld. *In de knusse slaapkamer van mijn maitresse in de West Village*. Hij was de afgelopen vier jaar steeds meer van Louisa’s kleine appartement gaan houden. De oude houten vloer, de bijzondere kunstwerkjes overal, de door haarzelf geverfde blauwe keuken en de open haard die ze in de winter elke avond opstookte. Maar niemand wist waar hij was. En dat moest ook zo blijven.

‘Niet thuis.’ Roy tuitte zijn lippen, alsof hij zo zijn geweten kon zuiveren. ‘Kun je over een half uur in Washington Square Park zijn?’

‘Dat moet lukken.’

Roy klapte zijn laptop dicht. ‘Mooi, dan zie ik je aan de westkant, bij de schaakborden.’

Meteen nadat hij had opgehangen legde hij het briefje weg. Een kort bericht, niet meer dan een paar woorden, maar hij wist dat ze er genoeg aan zou hebben. Daarna liet hij zich uit bed glijden. De vloer was koud onder zijn voeten en hij duwde het raam dicht. Langzaam stapte hij in zijn boxershort, pakte zijn overhemd van de stoel en vond zijn sokken half verstopt onder het nachtkastje.

Zijn spieren leken trager te werken, alsof zijn lichaam niet wilde vertrekken. Een lome zaterdagochtend vrijend in bed met Louisa was natuurlijk veel aantrekkelijker dan een zakelijke afspraak in het park. Maar hij moest Zhao spreken, deze zaak was te belangrijk. Hij had als partner van Slessers & Mayers een matig jaar gedraaid. Als hij deze megadeal zo vlak voor kerst wel goed wist af te ronden, zou het gezeik op kantoor hopelijk beperkt blijven.

Roy wreef over zijn slapen. Waarom had hij gisteravond tijdens de opening van de tentoonstelling nou zo veel gedronken? Een kater maakte zijn gedachten veel minder scherp, terwijl hij nu geen steken mocht laten vallen. Louisa had hem echt te veel bourbons gebracht. Waar bleef ze trouwens met de koffie? Dat zou hem meteen een stuk helderder maken.

Onhandig trok hij zijn smokinghemd weer aan en rook een zweem van zweet. Louisa had al vaker voorgesteld om een paar overhemden bij haar achter te laten, zodat hij na een nacht in haar bed niet altijd in vieze kleren hoefde te

vertrekken. Maar hij bleef dat weigeren. In haar appartement moesten zo min mogelijk sporen van hem achterblijven, hij had hier zelfs geen aftershave of eigen kam. Alleen een tandenborstel lag op de wastafel. Maar die zou theoretisch van iedere willekeurige logé kunnen zijn.

Roy liep naar de kleine badkamer, deed het licht aan en pakte haar deodorant van de wastafel. In de spiegel zag hij dat zijn slapen nog grijzer leken. Het zou nu vast niet lang meer duren totdat Louisa genoeg van hem had en een man van haar eigen leeftijd zou zoeken. Met haar vlamvende rode haren, groene ogen en slanke sportlichaam zou ze moeiteloos een ander kunnen vinden.

Hij zou haar missen, maar hij kon haar onmogelijk bieden wat ze echt wilde. Een scheiding van zijn vrouw Stacey was geen optie. En al had hij het nooit hardop gezegd, Louisa moest inmiddels toch wel beseffen dat hij zijn relatie echt niet zou opgeven.

De bel ging en hij liep snel door de smalle gang naar de intercom. 'Ben jij het?' vroeg hij ten overvloede.

Zonder op antwoord te wachten drukte hij op de knop. Hoewel hij haar er elke keer aan herinnerde, vergat Louisa standaard haar sleutel. Ze was vaak in gedachten verzonken en kon zo vergeetachtig zijn. Hij kon maar moeilijk geloven dat ze als kunsthistorica in Amsterdam ooit cum laude was afgestudeerd.

Beneden viel de gemeenschappelijke voordeur in het slot en Roy liet de deur van het appartement voor haar open. Daarna liep hij terug naar de slaapkamer en be-

gon langzaam zijn overhemd dicht te knopen. Eén knoop. Twee. Louisa zou zeker balen als ze hoorde dat hij zo moest vertrekken. Ze hoopte altijd op nog een uurtje extra samen. Drie, vier.

Hij hoorde de voordeur zachtjes dichtvallen.

‘*Darling*, dat duurde lang,’ zei hij zonder zich om te draaien. ‘Is de koffie nog wel warm?’

Ze antwoordde niet.

‘Sorry, lieve Lou, dit ga je niet leuk vinden.’ Roy reikte naar zijn broek. ‘Maar ik moet nu toch al gaan. Werk, helaas. Ik beloof echt dat...’

Het schot klonk dof. Geen luide knal, meer een plop. Het voelde als een klap op zijn rug.

‘Fuck!’ Roy wankelde. ‘Wat doe je?’

Hij reikte naar het bed, zijn handen graaiden in de lucht. Struikelend viel hij voorover, raakte een stoel en klapte met zijn gezicht plat op de vloer. Zijn wang plakte aan de koude planken. Warm bloed liep uit zijn mond.

Hij wilde schreeuwen, maar kon alleen naar lucht hap-pen. Er klonk nog een plop, daarna een keiharde klap op zijn hoofd. Een figuur boog zich over hem heen, duwde tegen zijn schouder en stond weer op.

Roy probeerde zijn vingers te bewegen, zijn mond te openen, te blijven ademen. Maar niets leek nog te werken. Voetstappen verlieten bijna geluidloos de kamer en heel langzaam ging het licht uit.

Een dag eerder, vrijdagavond 19 december 2025

‘Heb je het gezien?’ Ava trok aan haar arm. ‘Victor La Salle staat al zeker twee minuten naar *Tendernesses* te staren.’

Louisa draaide zich om naar haar baas. ‘Wat wil je dat ik doe?’

‘Ga erheen.’ Ava frunnikte zenuwachtig aan haar fel-oranje ketting in Cherokee-stijl. ‘Je spreekt toch Frans?’

‘Een beetje.’

Ava gaf haar een duwtje in haar rug. ‘Nou, vlug dan, *make the deal*.’

Louisa liep voor de tweede keer deze avond naar het geborduurde doek van Isabella Ducrot. Het was haar favoriete kunstwerk van de expositie. De Franse kunstenaar had met zo veel liefde de collage van papier en stukjes stof samengesteld, en de afbeelding van twee innig verstrengelde geliefden raakte haar elke keer weer. Ze wilde eigenlijk niet dat het de galerie zou verlaten.

‘Je kunt een tekening maken van twee verliefde mensen,’ sprak ze zonder introductie de bekendste verzamelaar ter wereld aan. Ze zette haar glas wijn op een statafel en ging naast het doek staan. ‘Maar dan ontbreekt volgens Isabelle

Ducrot vaak de tederheid. Daarom koos ze voor deze aai-bare collage.'

Meneer La Salle fronste zijn borstelige wenkbrauwen. 'Pardon?'

'Louisa Bessels.' Ze stak haar hand uit. 'Associate director van de galerie en groot bewonderaar van Ducrot.'

Hij negeerde haar uitgestoken hand en bleef naar het doek kijken. 'Is dit het enige werk dat jullie van haar hebben?'

'We zijn zeer vereerd met *Tendernesses*,' zei Louisa en ze wees naar het fijnmazige borduurwerk aan de rand. 'Het is een meesterwerk. De Italiaanse kunstenares verzamelt al haar hele leven stoffen van over de wereld en...'

'Had ze niet een *solo booth* op Art Basel?' Hij draaide zijn hoofd weg van het werk en keek de galerie rond. Hij leek op zoek naar bekenden. 'En ze stond toch ook prominent bij Frieze Masters?'

'Inderdaad, u bent goed geïnformeerd,' zei Louisa snel. Ze voelde zijn beginnende verveling en wist dat ze hooguit een minuut had om hem te overtuigen. 'Ze had recent nog een spectaculaire solotentoonstelling in Le Consortium in Dijon. Daar heeft ze stillevens getoond die...'

'Heeft hij al werken van haar aangekocht?' vroeg La Salle terwijl hij naar Patrick Saatchi knikte, een andere beroemde verzamelaar die bij de bar stond te praten.

'Jazeker, en Ali Mansouri ook,' voegde Louisa toe, want hij was niet de enige die goed was in namedropping. Ze probeerde zijn aandacht weer naar het doek te krijgen.

‘Kijk.’ Ze wees naar de contouren van waskrijt. ‘Haar werk is magisch en zo kwetsbaar. Ducrot is dé ontdekking van 2024...’

‘Ik wil het.’ La Salle keek haar ineens recht aan. De diepe lijnen in zijn gezicht leken wel bevroren. ‘Honderdvijfenvijftigduizend dollar, toch?’

Louisa knikte. ‘Wel met de toezegging dat het nog op de volgende biënnale van Venetië mag worden getoond.’

‘Dat is akkoord.’ La Salle pakte een glas wijn van een passerend dienblad. ‘Maar ik betaal honderdvijfenveertigduizend.’

‘Ruim tien procent korting lijkt me geen probleem,’ zei Louisa, nu ook zakelijk. ‘Gefeliciteerd.’

Hij leek ‘merci’ te mompelen, maar voordat ze hem een hand kon geven, was hij al doorgelopen in de richting van de bar.

Verslagen bleef ze bij het doek staan. Het ontroerendste werk dat ze ooit in de galerie hadden gehad, ging naar de botste verzamelaar op aarde. Waarschijnlijk zou hij het achteloos in zijn depot opslaan, en het er pas uit halen als het voor het vierdubbele op een veiling verkocht kon worden. Het voelde als een misdaad waar zij aan mee had gewerkt.

‘En?’ Ava was naast haar komen staan. ‘Gelukt?’

‘Met korting, ja.’

Ava tikte zachtjes op haar hand. ‘*Well done*. Je kerstbonus is binnen. Champagne?’

Louisa schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je wel.’ Even

twijfelde ze of ze zou zeggen dat ze Victor La Salle dit werk niet gunde, maar ze wist dat Ava het niet zou begrijpen. 'Ik loop nog even rond.'

'Heel goed.' Ava streek haar steile haar nog eens extra glad. Ze was totaal geobsedeerd door haar eigen bobkapsel. Het was een exacte kopie van de coupe van Anna Wintour, de beroemde ex-hoofdredacteur van *Vogue*, maar dat bleef Ava zelf schaamteloos ontkennen. 'Misschien krijg je dat stillevens van Jonas Wood ook wel verkocht.'

'Wie weet.' Louisa glimlachte flauwtjes en schoof vlug achter een luid pratende Russische klant langs. Ze had geen zin om nog een talentvolle kunstenaar aan de klauwen van het grote geld over te leveren en wilde naar huis. Onopvallend probeerde ze Roy tussen de borrelende gasten te ontdekken.

De grote open loft was vol, warm en door de slechte akoestiek heel lawaaiig. Hun kerstvernissage werd altijd druk bezocht, maar dit jaar leek die nog populairder. Misschien kwam het door de onrust in de wereld, dan werd moderne kunst altijd een populaire belegging.

Even dacht ze dat hij al was vertrokken, maar toen zag ze haar vriend achter in de hoek druk in gesprek met twee handelaren van Morgan Stanley, de grote bank. In zijn nieuwe maatpak leek hij nog steeds op een jonge Bradley Cooper, al verraadde zijn kalende achterhoofd dat hij de vijftig al ruim was gepasseerd.

Vlug pakte ze drie glazen champagne van de bar en liep op de mannen af.

‘En? Genieten jullie van de kunst?’ vroeg ze met een brede glimlach terwijl ze de champagne aanreikte. ‘Al iets gekocht?’

Terwijl de twee bankiers meteen riepen dat ze zeker nog een kerstcadeautje zouden uitzoeken, fluisterde ze tegen Roy: ‘Ik ga, kom je mee?’

Hij knikte onopvallend en antwoordde toen ze doorliep zachtjes: ‘Ik bestel een Uber en kom zo naar buiten.’

Zonder Ava gedag te zeggen glipte Louisa de garderobe in, pakte haar dikke winterjas en liep via de nooduitgang het donkere steegje achter de galerie in. De wind sloeg in haar gezicht en ze dook dieper in haar wollen jas. Vintage natuurlijk, met een kraag van echt konijnenbont.

Het was niet de eerste keer dat ze hier als een weggevluchte crimineel tussen de stinkende vuilnisbakken stond. Zelfs na al die jaren was hun affaire nog steeds geheim. Maar het gesluip en gelieg begon haar steeds meer tegen te staan. Hoewel al haar vrienden wisten van Roy, bestond zij totaal niet in zijn wereld.

Ze schopte haar hoge hakken uit en verruilde die wiebelend op het koude asfalt voor haar afgetrapte sneakers. Met grote, boze stappen liep ze naar de voorkant van het gebouw aan West 23rd Street. Ze voelde zich nog steeds aangetrokken tot Roy, en ze spraken soms over een toekomst samen, met kinderen en een huis in Brooklyn. Maar heel diep vanbinnen wist ze dat hij steeds minder overtuigend klonk.

Om de hoek ging ze onder de luifel van het appartementen-

tengebouw naast de galerie staan, maar het hielp niets. De oostenwind sneed vanaf de Hudson als een mes de smalle straat in. Ze wipte op en neer om warm te blijven. Toen ze zes jaar geleden op het John F. Kennedy-vliegveld landde was het ook zo ondraaglijk guur geweest. Haar eerste Amerikaanse aankoop was een wollen muts bij Walmart.

Als ze toen had geweten hoe haar leven er nu uitzag, had ze meteen haar handtekening gezet. Een knus appartement in de leukste buurt van Manhattan, een vaste baan bij een beroemde galerie en een knappe New Yorker als vriend. Maar dat ze zich nog steeds zo leeg zou voelen, had ze vooraf niet kunnen bedenken.

Een grote zwarte SUV reed langzaam de straat in, duidelijk op zoek naar de huisnummers. Ze wenkte hem, de auto stopte langs de stoeprand en ze trok snel de achterdeur open. ‘*Uber for Roy Stevens?*’ vroeg de chauffeur meteen.

Ze schoof op de achterbank. ‘Klopt, 36 Barrow Street.’

‘Dat is in de Village, toch?’ vroeg de chauffeur, die zelfs nu in het donker een zwarte zonnebril ophad. Zijn kahlende hoofd glom in het gele licht van een straatlantaarn.

Ze knikte. ‘Op de hoek met Bleecker. Maar we moeten nog even wachten op mijn echtgenoot.’ Ze zei expres niet ‘mijn vriend’, ze wilde vanavond eens voelen hoe het was om een echtpaar te zijn.

‘*It’s like a fucking icebox out there.*’

‘Niet normaal koud, hè.’ Ze blies haar handen warm. ‘Ze verwachten dit weekend een *blizzard*.’

De man schudde zijn hoofd. 'Ik haat sneeuwstormen. Krijgen we weer zo'n fucking verkeersinfarct, let maar op. Sta ik weer uren vast.'

Of je blijft lekker thuis op bank, wilde ze zeggen, maar ze bedacht zich net op tijd. Deze man kon het zich waarschijnlijk niet permitteren om een avond niet te werken. Ze had nog geen Uber-chauffeur ontmoet die niet twee andere banen had om te kunnen overleven. 'Hou je van de sneeuw?'

'*Oh, my god, no.* Mijn lichaam is er niet tegen bestand. In Soedan scheen altijd de zon.'

'Woonde je in Khartoem?'

'Wat?' Via de achteruitkijkspiegel zag ze een brede glimlach op zijn donkere gezicht verschijnen. 'Ken je dat?'

'Ik heb een keer een jonge kunstenaar in jullie hoofdstad bezocht.'

'Dat is fantastisch!' Hij sloeg van plezier op het stuur. 'Hoe vond je het? Ik kom zelf uit Kassala. Heel warm, weinig regen. Mooie bergen ook. En bij jou? Heeft jouw thuisland winters?'

Ze glimlachte. In New York ging iedereen er altijd van uit dat je ergens anders vandaan kwam. Alleen al in Manhattan woonden meer dan honderdtachtig verschillende nationaliteiten. 'In Amsterdam schaatsten we wel eens op de grachten.'

'Dat is *so cool*, ik ben een keer in...'

De deur zwaaide open en Roy schoof naast haar. 'Schat, sorry, dat duurde te lang.' Hij gaf haar een kus. 'Aardige

kerels wel, ze gaven me nog een tip voor dat project in Chinatown.' Hij tikte tegen het dak. 'Je kunt rijden, hoor.'

Louisa beet op haar onderlip. Ze schaamde zich nog steeds voor Roys arrogante houding tegen taxichauffeurs, maar volgens hem was het typisch New Yorks. Iedereen had haast, een praatje in de taxi was doorgaans zonde van je tijd.

De chauffeur leek het niet op te merken en trok langzaam op. De zware auto gleed als een veertje over het asfalt, de gaten in de weg vielen nauwelijks op. Roy boekte altijd de duurste Uber-optie. Louisa vond dat vaak overdreven, maar vanavond voelde de luxe SUV geborgen en ze zakte onderuit in haar stoel. 'Ik ben kapot.'

'Dat zal vast. Het was megadruk. Veel buitenlandse verzamelaars ook.' Hij wreef over haar knie. 'En bijna de gehele A-list van New York. Goed gedaan, hoor. Ik zag zelfs even Aby Rosen, die vastgoedmagnaat. Heeft hij iets gekocht?

Ze schudde haar hoofd. 'Niet dat ik weet, maar ik hoop van niet.'

'Waarom?'

Ze reden nu zuidwaarts op 9th Avenue, langs rijen gesloten winkels en knipperende neonlichten. De stoep was leeg, het was ook te koud om te wandelen. Er waaide alleen afval over de straat. 'Hij geeft niet om kunst.'

Roy schoot in de lach. 'Schat, je moet je galerie in leven houden. Niet de hele New Yorkse kunstscene.'

'Dat soort aasgieren verdienen geen schoonheid.'

Hij kneep zachtjes in haar knie. 'Dat zeg je de laatste tijd wel vaker. Maar deze verzamelaars maken ook onbekende kunstenaars groot. Die vinden zo'n rijke koper vast niet erg.'

'Lief dat je het probeert te begrijpen.' Ze glimlachte. 'Maar we spreken een andere taal.'

'Kapitalistisch Amerikaans tegenover socialistisch Europees?'

Ze zag de gezellige lichtjes van Qanoon voorbijglijden, het Palestijnse restaurant waar ze vorige week nog met Connor had gegeten. Hij had elk gerecht tot in detail beschreven en raakte niet uitgepraat over de geroosterde groenten. Ineens voelde ze dat ze honger had. Misschien had ze thuis nog een quiche staan. 'Zoiets, ja. Maar het heeft ook met respect te maken. Of gewoon fatsoen.'

'Zullen we die grote discussie maar niet herhalen?' zei hij grinnikend.

Ze schudde haar hoofd. 'Beter van niet.'

'Dan wel ergens een hapje eten?'

'Ik wil naar huis.'

Hij keek haar recht aan. 'Nu al?'

'Ja.'

'Dat is eigenlijk best een goed idee.' Hij boog zich dicht naar haar toe en ze rook een zweem van alcohol. Zijn hand schoof iets hoger op haar been. 'Ik heb je gemist.'

De chauffeur hield zijn ogen op de weg gericht, maar ze voelde dat hij het had gezien.

'Roy...' fluisterde ze.

‘Wat?’ Zijn lippen waren dicht bij haar oor. ‘Je zei dat je naar huis wilde.’

‘Ja, maar niet om...’

‘Nee?’ Zijn hand gleed onder haar trui. Hij kustte haar hals. ‘Weet je het zeker?’

Ze lachte. ‘Ik heb jou ook gemist... maar niet hier.’

‘Waarom niet?’

‘De chauffeur.’

‘Die kijkt niet.’

‘Dat weet jij niet.’ Ze duwde zijn hand zachtjes weg.

Roy zuchtte en ging weer rechtop zitten. ‘Oké, thuis dan.’

De auto stopte voor het rode stoplicht bij 14th Street. Op het kruispunt waaide stoom uit de roosters van de metro en een man die in een gewatteerde jas door de walm overstak, dook nog dieper in zijn sjaal. Op de stoep trok een trillende hond zijn vrouwtje mee naar huis. Niemand wilde buiten zijn.

Louisa zag de felle lampen van de falafeltent op de hoek en haar buik begon luid te rommelen. ‘We kunnen ook wat eten bestellen.’

‘Waar heb je zin in? Sushi? Of...’

‘Meneer.’ De chauffeur zette zijn zonnebril af en keek over zijn schouder. ‘Kent u die auto?’

Roy keek om zich heen. ‘Welke?’

‘Die achter ons.’

Tegelijkertijd draaiden ze zich om. Een donkerblauwe Tesla stond raar dicht op hun bumper. Het was niet te zien wie er achter het stuur zat.

‘Geen idee,’ zei Roy meteen. ‘Hoezo?’

‘Hij volgt ons al vanaf Chelsea.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Louisa.

‘Absoluut,’ zei de chauffeur en via de achteruitkijkspiegel zocht hij oogcontact met haar. ‘In Kassala gebeurde niet anders. Ik herken het meteen.’

‘Wat bedoel je, man?’ vroeg Roy geïrriteerd.

Maar Louisa begreep het onmiddellijk. ‘Rij nu weg, en ga dan rechtsaf, naar het Gansevoort Hotel.’

De chauffeur knikte en zodra het licht op groen ging trok hij met piepende banden op. Hij draaide snel 13th Street in en racete door naar het hotel. De auto volgde op de voet.

Het bloed schoot naar haar wangen. ‘Sneller.’

‘Fuck, wat gebeurt er?’ riep Roy en hij greep zich vast. ‘Wie zijn dat?’

‘Wie denk je?’ siste ze.

Ze schoten de hoek om en de paarse lichten van de entree van het hotel doemden op.

‘En nu?’ vroeg de chauffeur. ‘Doorrijden?’

‘Nee, stop voor de ingang.’

Op het laatste moment zwiepte de taxi naar de stoep, waar hij vlak voor de draaideuren, achter de grote bloembakken, abrupt stilstond. Louisa en Roy schoten naar voren.

‘En?’ Ze wilde niet omkijken. Het was beter als niemand haar zou herkennen. ‘Rijdt hij door?’

De chauffeur knikte. ‘Ja, maar langzaam. Alsof hij jullie nog zoekt... maar hij is al voorbij Chez Margaux.’

Ze ademde diep uit. 'Pff, dat was op het nippertje.'

'Hoezo?' Roy keek haar recht aan. 'Er is toch niets aan de hand? Die Tesla moest gewoon hier ergens in het Meatpacking District zijn.'

'Denk je dat echt?'

'Ja, en ik denk ook dat die vluchteling voorin gewoon een oorlogstrauma heeft,' mompelde hij. Hij keek vanuit zijn ooghoek naar de chauffeur. 'Ptss... paranoïde. Het kan van alles zijn. Die vent ziet spoken.'

'Doe normaal. Hij hoort je,' siste ze. 'Trouwens, misschien komt het wel van dichterbij huis.'

'Wat bedoel je?'

'Wat dacht je van Stacey... je echtgenote?'

Roys kaak verstrakte en hij wierp nog een blik uit het raam, maar zei niets. Ze slikte. Ze had hun code doorbroken. Ze hadden het in het openbaar nooit over zijn vrouw. Alleen al Staceys naam noemen was absoluut taboe.

'Sorry.' Ze legde haar hand op zijn mouw, maar Roy reageerde niet. Hij tikte alleen tegen het dak en de chauffeur trok weer op.

Zwijgend reden ze Hudson Street op en kwamen langs het parkje waar ze een paar maanden geleden nog samen naar een basketbalwedstrijd hadden gekeken. Ze hadden ijsjes gehaald bij Nonnino en happen uitgewisseld. Die intieme gezelligheid leek nu ver weg.

Toch had Louisa geen echte spijt van haar opmerking. Ze wist dat ze gelijk had, Stacey zat hierachter. Niet dat zijn vrouw zelf in de Tesla had gereden, dat zou beneden

haar stand zijn. Daar had ze ongetwijfeld een privédetective voor ingehuurd, die na een nauwkeurig onderzoek van foto's, telefoonlocaties en Uber-ritjes binnenkort de harde conclusie met Stacey zou gaan delen: haar echtgenoot had al jaren een maîtresse.

Ze schatte in dat Stacey niet verrast zou zijn. Waarschijnlijk wist ze het al lang, maar wilde ze nu hard bewijs. Misschien omdat ze zelf ook wilde scheiden. Volgens Roy leefden ze al heel lang als broer en zus.

Louisa wreef over zijn arm. 'We zijn er bijna. Zal ik straks de haard aanmaken?'

Roy glimlachte alweer. 'Met jou naakt op een schapenvelletje voor het vuur zeker? Dat klinkt niet als een straf.'

Ze reden Bleecker Street in en Louisa bedacht opgelucht dat het toch een ontspannen avond zou worden. Al vanaf het begin van hun relatie waren ze een perfecte match in bed. Roy genoot van zijn 'Europese godin', zoals hij haar tijdens het vrijen omschreef. Volgens hem deden Amerikaanse vrouwen vaak alsof ze in een pornofilm speelden. Veel gehijg, maar weinig passie. Op haar beurt hield zij vooral van zijn complimenten en charmante aandacht. Nederlandse mannen konden in hun angst voor vleierij veel te gewoontjes zijn.

Vijf minuten later werden ze precies voor haar *brownstone* op nummer 36 afgezet en ze gaf de chauffeur een kneepje in zijn schouder.

'Blijf dromen van Kassala,' zei ze zacht. 'Goede nachtdienst.'

‘Dank u wel, mevrouw, en blijf schaatsen.’

Terwijl ze huiverend de trap naar haar voordeur op liep, zag ze de blauwe Tesla op de hoek met Bleecker Street staan, met een sticker van een adelaar achterop. In plaats van Roy te waarschuwen pakte ze zijn hand, gaf hem een kus en wachtte tot hij met zijn eigen sleutel haar deur opendeed.